

lov ikke skal komme til Anvendelse, er ugyldig, der skal en udtrykkeligt i Loven fastsat Bestemmelse til for at gøre Undtagelse. Naar man overhovedet havde tænkt paa at gøre en Undtagelse fra Loven af 1870, vilde man ikke have forbigaaet dette.

Den ærede Minister siger, at det er Administrationens Sag at bringe Loven til Udførelse. Ja, det er inden for dens Omraade Administrationens Sag. Men det er Bevillingsmagtens Sag at bevilge de Penge, der kræves dertil, og Regeringen maa tage de Penge, som bevilges, og kan ikke tvinge Bevillingsmagten til at bevilge mere, fordi den siger, at den har en anden Opfattelse af Loven end Bevillingsmagten. — Men, siger den ærede Minister, man kan gaa til Domstolene. Det kan man slet ikke. Den private Mand kan gaa til Domstolene, hvis der ved Loven er skabt ham en Ret. Men jeg ved aldeles ikke, hvorledes man skulde bære sig ad dermed i en Sag som denne. Vi ønske at give Formanden for Livsfor-sikringsanstalten den fulde Gage — jeg gad nok vide, hvordan i Alverden vi da skulde kunne foranledige en Procés, naar Regeringen ønsker det samme. Men desuden gives der aldeles ingen Domstol, som er kompetent til at afgøre Tvistigheder mellem Statsmyndighederne af den Art, som der her er Tale om. Det er et Bevillingsspørgsmaal, en Sag om, hvorvidt vi ville bevilge mer eller mindre i et bestemt Øjemed, og naar der ikke foreligger et privatretligt Retskrav over for Statskassen, have Domstolene ingen som helst Myndighed til at paalægge Bevillingsmagten at forøge de Bevillinger, den efter sit Skøn giver. Jeg ved nok, at det er en Del af den Statsret, som i adskillige Aar har været doceret, at den virkelige bevillende Myndighed ikke er Rigsdagen, men Rigsretten, og at naar en Minister tager Penge ud af Statskassen og slipper for at blive straffet af Rigsretten, saa ere Pengene lovligt bevilgede. Men den ærede Finansminister kan heller ikke være i Tvivl om, at dette er en Retsopfattelse, som dette Ting endnu ikke er bragt til anerkende.

Finansministeren (Scharling): Den ærede Ordfører bevæger sig stadig gennem en Række af Postulater. Han gaar ud fra

som en given og bevist Ting, at Loven af 1870 finder Anvendelse paa Honorarer. Det er netop derom, Striden staar. Naar Finansminister Hørring havde den Overbevisning, at Loven af 1870 ikke fandt Anvendelse paa Honorarer, var der til visse ikke den fjerneste Grund for ham til i Lønningsloven for Statsanstalten udtrykkelig at anføre: „Loven af 1870 finder ikke Anvendelse her“. Saa kunde han lige saa godt have taget hvilke som helst andre Love og sagt, at de ingen Anvendelse fandt paa denne Lov. Jeg kan derfor ikke i den Omstændighed, at Loven af 1870 ikke er nævnt under Forhandlingerne om Loven af 7de April 1900, se noget som helst Bevis for, at Loven af 1870 finder Anvendelse paa Honorarer.

Ordføreren (C. Hage): Den ærede Minister gør vistnok meget ret i at forlade det Felt, hvorpaa han før bevægede sig, og vende sig til det almindelige juridiske Spørgsmaal, hvorvidt Loven af 1870 finder Anvendelse paa honorarlønnede Stillinger. Og da vi saa udførligt have behandlet dette tidligere, finder jeg ikke Grund til at fordybe mig deri paa ny. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at den Paastand, at Loven af 1870 ikke finder Anvendelse paa honorarlønnede Stillinger, er en fuldstændig ud af Luften greben Paastand, som ikke er bilagt med et eneste virkeligt Argument. Det bliver sagt af Administrationen: Dette er vor Opfattelse, den holde vi paa. Men noget juridisk eller historisk Argument, som med Føje kan godtgøre denne Opfattelses Rigtighed, er ikke fremført og kan slet ikke fremføres.

Finansministeren (Scharling): Jeg skal indskrænke mig til at modsige den sidste Paastand. Min ærede Kollega, Justitsministeren, gik ved anden Behandling ret udførligt ind paa dette Spørgsmaal.

Ordføreren (C. Hage): Ja, hvis den ærede Minister er tilfreds med sin Kollegas Redegørelse, saa kan jeg sagtens være det.

Justitsministeren (Goos): Jeg antager heller ikke, det er Meningen at komme udførligt ind paa Spørgsmaalet, om Loven af